

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Zuzany Bystřické a soudců Mgr. Petra Pospíšila a JUDr. Faisala Husseinioho, Ph.D., v právní věci žalobce **Vysoká škola báňská – Technická univerzita Ostrava**, se sídlem Ostrava, 17. listopadu 2172/15, proti žalovanému **Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem Brno, třída Kpt. Jaroše 7, o žalobě proti rozhodnutí předsedy Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 23. 12. 2014, č. j. ÚOHS-R186/2014/VZ-27465/2014/321/TNo,

:

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobou ze dne 19. 2. 2015 se žalobkyně domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, kterým předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále též

„předseda Úřadu“) zamítl rozklad a potvrdil rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 5. 2014, č. j. ÚOHS-S140/2014/VZ-10908/2014/531/Olu/LFr, kterým byla žalobkyni uložena pokuta 30.000 Kč za spáchání deliktu podle § 120 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění účinném ke dni zahájení zadávacího řízení (dále též „zákon o veřejných zakázkách“) jehož se žalobkyně měla dopustit tím, že v zadávací dokumentaci veřejné zakázky „*Laboratoř J339*“ stanovila v čl. 9 požadavek na prokázání technických kvalifikačních předpokladů dle § 56 zákona o veřejných zakázkách „*2 dodávky výpočetní techniky za období jednoho roku pro státní sféru v objemu vyšším než 2.500.000 Kč.*“ Tento postup mohl podstatně ovlivnit výběr nejvhodnější nabídky.

II. Stručné shrnutí obsahu žaloby

[2] Ve včas podané žalobě žalobce shrnul průběh správního řízení. Dále připomenul obsah rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 5. 2014, rozkladu žalobce podaného dne 6. 6. 2014 a vznesl námitky proti napadenému rozhodnutí předsedy Úřadu.

[3] Namítl, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné, předseda Úřadu se nevypořádal dostatečně s jeho námitkami, že se v zadávacím řízení nejednalo o nákup prosté výpočetní techniky, šlo o specifickou zakázku. Poukázal na svou argumentaci uvedenou v rozkladu, s tím, že požadavek uvedený v čl. 9 zadávací dokumentace je v jednoznačné souvislosti s předmětem a technickou specifikací veřejné zakázky. Žalobce ocitoval definici předmětu veřejné zakázky uvedenou v zadání. Konstatoval, že jednak ze samotného předmětu zakázky, jednak z technické specifikace předmětu zakázky (příloha č. 1 zadávací dokumentace) jednoznačně vyplývá, že zadavatel měl v úmyslu nakoupit specifickou počítačovou technologii a nikoliv běžnou výpočetní techniku.

[4] Dále žalobce vytkl žalovanému, že nedostatečně odůvodnil odmítnutí námítky týkající se výše uložené pokuty a jeho rozhodnutí je nepřezkoumatelné. Žalobce v rozkladu argumentoval tím, že převážná část jeho příjmů je určena na chod univerzity, která je veřejnou vzdělávací institucí. Při posouzení, zda uložená pokuta může mít likvidační charakter nelze vycházet z celkové výše výsledků hospodaření bez zohlednění nezbytných mandatorních výdajů. Příjmy jsou určeny zejména na vědecké a vzdělávací činnosti, mnohdy jsou vázané na realizaci projektů, které se řídí pravidly čerpání z evropských fondů, jejich přidělení závisí na splnění daných podmínek. Těmito prostředky žalobce volně nedisponuje. Žalovaný odkázal na svou praxi, kdy otázku likvidačního charakteru poměřuje s hospodářským výsledkem vyplývajícím z výroční zprávy zadavatele. Žalobce se však domnívá, že tento postup je vhodný pro určení výše pokuty v případě deliktu způsobeného subjektem založeným za účelem generování zisku, nikoli subjektem závislým na účelově přidělených prostředcích ze státního rozpočtu a veřejných zdrojů.

[5] Ohledně přezkoumatelnosti správních rozhodnutí žalobce odkázal na judikaturu správních soudů a uzavřel, že vzhledem k nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí bylo porušeno jeho právo na spravedlivý proces zakotvené v čl. 36 Listiny základních práv a svobod.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

[6] Žalovaný konstatoval, že žalobní argumentace se opírá o skutečnosti, uvedené již v rozkladu, přičemž námitky byly žalovaným podrobně vypořádány a navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal na závěry uvedené v napadeném rozhodnutí. Uvedl, že v bodě 28 se předseda Úřadu zabýval souladem postupu zadavatele podle ustanovení §56 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách v souvislosti s požadavkem žalobce na předložení referenčních zakázek za poslední rok. Předseda Úřadu konstatoval, že neexistuje důvod pro nerespektování tohoto ustanovení a stanovení doby kratší než tři roky, odkázal na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 18. 4. 2013, sp. zn. 62Af 18/2012

[7] Pokud se týká tvrzení žalobce o „specifičnosti“ požadavku žalobce na předmět plnění, je v napadeném rozhodnutí řešena v bodě 21. Ze znění zadávací dokumentace nevyplývá, že by zadavatel požadoval předložit seznam referenčních zakázek, ve kterých by se vyskytovalo poskytnutí dodávek souvisejících s předmětem plnění a s specifikací uvedenou v příloze 1. Zadavatel požadoval dodávky výpočetní techniky v obecné rovině, což nelze interpretovat jinak než jako dodávky libovolné výpočetní techniky.

[8] Vymezení předmětu zakázky nebylo předmětem sporu, v rozporu se zákonem byly shledány pouze požadavky zadavatele na technické kvalifikační požadavky podle §56 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách.

[9] Dle žalovaného byla v bodě 32 napadeného rozhodnutí dostatečně odůvodněna výše uložené pokuty. Postup při jejím stanovení byl správný. Žalobní námitky směřují pouze do tvrzeného likvidačního charakteru pokuty, nikoliv do její samotné výše. Z bodu 52 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně i bodu 32 napadeného rozhodnutí jasně vyplývá, že uložená pokuta nemůže být pro žalobce likvidační, když hospodáří s financemi v řádu desítek milionů korun ročně.

IV. Jednání konané dne 21. 2. 2017

[10] Účastníci setrvali při soudním jednání na svých dosavadních stanoviscích k věci, nenavrhli žádné dokazování.

V. Posouzení věci soudem

[11] V souladu s § 75 odst. 1 a 2 s.ř.s. přezkoumal Krajský soud v Brně v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalovaného jakož i předcházející rozhodnutí správního orgánu prvního stupně včetně řízení předcházejících jejich vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Soud shledal, že žaloba **není důvodná**.

[12] Soud se v dané věci ztotožnil s právním hodnocením podaným předsedou Úřadu v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Na argumentaci použitou předsedou Úřadu pak soud výslovně odkazuje též vzhledem k obsahové podobnosti rozkladových námitek a žalobních bodů.

[13] Soud především konstatuje, že žalovaný nikterak nerozporoval, co bylo předmětem zadání zakázky, nezpochybňoval, že se jednalo o velmi specifickou počítačovou technologii. Předmět zakázky byl řádně popsán v čl. 2 a příloze č.1 zadávací dokumentace. Problematické však bylo, jakým způsobem bylo podmíněno splnění technických kvalifikačních předpokladů podle v čl. 9 zadávací dokumentace., podle kterého se mělo jednat o „2 dodávky výpočetní techniky za období jednoho roku pro státní sféru v objemu vyšším než 2.500.000 Kč.“

[14] Podle § 56 odst. 1 písmeno a) věta před středníkem zákona o veřejných zakázkách „*K prokázání splnění technických kvalifikačních předpokladů dodavatele pro plnění veřejné zakázky na dodávky může veřejný zadavatel požadovat seznam významných dodávek realizovaných dodavatelem v posledních 3 letech a v případě oblasti obrany nebo bezpečnosti v posledních 5 letech s uvedením jejich rozsahu a doby plnění.*“

[15] Žalovaný správně konstatoval, že hlavním úkolem technických kvalifikačních předpokladů je ověřit, zda uchazeči disponují technickou kapacitou potřebnou k plnění předmětné veřejné zakázky. Požadavky na technické kvalifikační předpoklady musí být stanoveny s ohledem na předmět plnění veřejné zakázky. Zákonné požadavky na vymezení předmětu veřejné zakázky a technické kvalifikační předpoklady jsou však různé a nelze je automaticky zaměňovat, což žalovaný dostatečně podrobně a konkrétně vysvětlil v napadeném rozhodnutí. Soud nemá pochybnosti o tom, co bylo předmětem veřejné zakázky, z rozhodnutí žalovaného rovněž v této souvislosti nevyplývají žádné pochybnosti.

[16] I když předmět zakázky byl specifický, neznamená to, že by s ohledem na tuto skutečnost mohl zadavatel stanovit jinou lhůtu při stanovení technických kvalifikačních předpokladů než je lhůta uvedená § 56 odst. 1 písmeno a) zákona o veřejných zakázkách.

[17] Správní delikt dle §120 odst. 1 písm. a) zákona o veřejných zakázkách spočívá v tom, že nebyl dodržen postup stanovený v §56 odst. 1 písm. a) při stanovení podmínek pro splnění technických kvalifikačních předpokladů. K pochybení došlo při stanovení lhůt, neboť od lhůt stanovených v ustanovení § 56 odst. 1 písmeno a) zákona o veřejných zakázkách se zadavatel nemůže odchýlit. Soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 11. 2013, čj. 7 Afs 44/2013-37, podle kterého „časové rozpětí posledních tří let, za které může veřejný zadavatel požadovat seznam významných dodávek realizovaných dodavatelem [§ 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách], je fixní; veřejný zadavatel je nemůže zkrátit, např. na jeden rok“.

[18] Dále správní orgány shledaly, že došlo k pochybení v tom, že dle zadání se mělo jednat o dodávky pro státní sféru, neboť tento požadavek mohl vést k možné diskriminaci uchazečů. Žalovaný se v případech obou těchto pochybení dostatečně vypořádal s námitkami žalobce, své argumenty podpořil i judikaturou soudů. (V této souvislosti žalobce nevznesl žádnou žalobní námitku.)

[19] Stejně jako žalovaný i soud poukazuje na to, že žalobce mohl požadavek na technické kvalifikační předpoklady zcela vynechat, pokud se však rozhodl je stanovit, měl tak učinit v souladu se zákonem.

[20] Další žalobní námitky se týkaly pokuty. Správní orgán prvního stupně stanovil výši pokuty s ohledem na znění §120 odst. 2 písm. a) zákona o veřejných zakázkách, s ohledem na cenu veřejné zakázky uvedl, že maximální výše pokuty mohla činit 107 772 Kč, odůvodnil, proč v předmětné věci uložil pokutu pod dolní polovinou sazby ve výši 30 000 Kč, vzal v úvahu represivní i preventivní funkci pokuty. Pokutou se zabýval rovněž z hlediska možného likvidačního charakteru. Zde poukázal na stanovenou výši pokuty a kladný výsledek hospodaření zadavatele za rok 2012, který činil 37 609 000Kč a konstatoval, že s ohledem na uvedené výši pokuty nelze považovat za likvidační.

[21] V napadeném rozhodnutí předseda Úřadu k námitce žalovaného ohledně likvidačního charakteru pokuty a nesouhlasu s tím, že bylo vycházeno z výsledků hospodaření a nebylo přihlédnuto k tomu, že žalobce je vzdělávací institucí uvedl, že je pravdou, že finanční prostředky žalobce jsou účelově určeny zejména na financování vědecké a vzdělávací činnosti. S ohledem na výši pokuty a objem financí, se kterými žalobce hospodáří, však pokuta likvidační není. Pokud se týká využití hospodářského výsledku vyplývajícího z výroční zprávy pro posouzení možného likvidačního následku, uvedl, že se jedná o běžnou praxi žalovaného a odkázal na konkrétní rozhodnutí, ve kterých bylo v případě univerzit takto postupováno.

[22] Soud uzavírá, že v daném případě bylo možno již z porovnání výsledku hospodaření žalobce v řádu desítek milionů korun a uložené pokuty (desítky tisíc korun) učinit závěr, že uložená pokuta nebude mít pro žalobce likvidační následky. Pokud žalobce na likvidačních následcích trval, bylo na něm, aby je konkretizoval a prokázal, ten tak však neučinil. Závěry správních orgánů tedy v tomto hledisku obstojí.

VI. Závěr a náklady řízení

[23] Krajský soud v Brně tedy shledal žalobní námitky neopodstatněnými. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí soud přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou.

[24] O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce ve věci úspěch neměl (žaloba byla jako nedůvodná zamítnuta), nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo

jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 21. února 2017

JUDr. Zuzana Bystřická, v.r.
předsedkyně senátu